

---

sobota, 20.04.2024

List pasterski Biskupa Siedleckiego KAZIMIERZA GURDY na Niedzielę Dobrego Pasterza

Czcigodni Księża, Osoby Życia Konsekrowanego,

Drodzy Bracia i Siostry!

Czwarta Niedziela Wielkanocy jest dla nas okazją do wyznania naszej wiary w zmartwychwstanie Jezusa i do podziękowania Ojcu Niebieskiemu za to, że dał nam w Nim Dobrego Pasterza. Zmartwychwstały Pan – jak to słyszeliśmy w ewangeliach odczytywanych w kolejne niedziele wielkanocne – ukazywał się swym Apostołom i uczniom, dając im do zrozumienia, że pokonawszy śmierć, pozostaje razem z nimi. Jego obecność jest inna niż ta, którą cieszyli się, gdy chodził z nimi po palestyńskiej ziemi. Ale ta nowa obecność, tak jak poprzednia, jest obecnością rzeczywistą. Radujemy się tą obecnością Jezusa zmartwychwstałego i tak jak Apostoł Tomasz uznajemy w Nim naszego Boga i Pana. Dziękujemy Ojcu Niebieskiemu, że nie pozwolił swemu Słudze ulec skażeniu, ale Go wskrzesił ze śmierci do życia.

W Niedzielę Dobrego Pasterza Kościół utwierdza nas w przekonaniu, że zmartwychwstały Pan nie pozostawia samymi tych, którzy za Nim idą. W odczytanej Ewangelii, zapisanej przez św. Jana, Jezus – jeszcze przed swoją śmiercią i zmartwychwstaniem – mówił o sobie, że jest Dobrym Pasterzem, który daje życie za swoje owce. Jezus był Dobrym Pasterzem dla swych Apostołów i uczniów: prowadził ich drogami zbawienia, karmił ich prawdą, obdarzał miłością i miłosierdziem. W przypowieściach mówił o swej trójce o owce, które znały Jego głos i szły za Nim. Bronił je przed atakami wilków i szukał tej, która się zagubiła. I już wtedy zapowiedział, że znakiem Dobrego Pasterza jest oddanie życia za swe owce.

Zmartwychwstały Jezus powracając do Ojca w niebie nie pozostawił nas samych. Został z nami i jest pośród nas obecny. Prowadzi nas drogą zbawienia do domu Ojca, abyśmy i my byli tam razem z Nim po naszej śmierci. Troszczy się o nas, o nasz pokarm fizyczny i duchowy, karmiąc nas swoim słowem i Ciałem. W tajemnicy Mszy świętej ofiaruje siebie za nas, oddaje życie za nas, swoje owce, bo pragnie naszego zbawienia. Dzisiaj w tę Niedzielę Dobrego Pasterza pragniemy podziękować Jezusowi za Jego pasterską troskę, jaką nas otacza. Świadomość, że jako ludzie wierzący mamy boskiego Przewodnika w naszym ziemskim życiu napawa nas wielką radością i wdzięcznością. Nie musimy szukać nikogo, kto by nas poprowadził; kto by nam wskazał właściwą drogę w sytuacjach, gdy mamy decydować o naszym życiu, dokonywać właściwych wyborów, bo mamy Dobrego Pasterza. Nie musimy szukać nikogo, kto by nam pomógł wyzwolić się z niewoli zła i grzechu, bo jest Ktoś, kto nas szuka jak zaginioną owieczkę i bierze na swe ramiona. Nikt, tak jak On, nie potrafi zrozumieć człowieka, opatrzyć jego zranień, zalewając je oliwą miłości; nikt, tak jak On, nie potrafi ukazać perspektywy ludzkiego życia, która sięga poza horyzont doczesności.

Drodzy Bracia i Siostry. Jezus, Dobry Pasterz, który jest obecny w Kościele, dał udział w swojej pasterskiej posłudze ludziom – apostołom i uczniom – których sam wybrał i ustanowił pasterzami dla swych wspólnot. Posyłając ich na świat, by nauczali i udzielali chrztu, by uwalniali od grzechów i sprawowali tajemnicę Eucharystii, zapewnił ich, że będzie zawsze z nimi obecny po wszystkie dni, aż do skończenia świata. Pasterzami troszczącymi się o nas, o nasze życie wiarą, o nasze zbawienie dokonane przez Jezusa, są dziś biskupi i księża. Niedziela Dobrego Pasterza jest dla nas – wierzących w Chrystusa Zmartwychwstałego i należących do wspólnoty Kościoła – okazją do podziękowania Bogu za naszych księży, za to, że ich mamy, za to, że pozytywnie odpowiedzieli na wezwanie Jezusa, by weszli w Jego ślady, w ślady Dobrego Pasterza i prowadzili Jego owczarnię. Dziękujemy naszym księżom, którzy przez

święcenia kapłańskie mają udział w pasterskiej posłudze Jezusa Chrystusa, za ich naśladowanie swojego Mistrza, za wielki duchowy trud podejmowany przez nich każdego dnia, aby okazać się dobrymi pasterzami, którzy Jezusowi i nam oddają swe życie. A czynią to ze względu na własne i nasze zbawienie.

Ten, kto przyjął zaproszenie Jezusa, by być pasterzem głosi Jego Ewangelię i wprowadza człowieka w życie samego Boga przez posługę sakramentalną. Jezus pragnie – i po to przyszedł na świat – aby człowiek znał prawdę o Ojcu Niebieskim i o sobie samym oraz aby już tu na ziemi mógł uczestniczyć w Jego życiu. Tej misji, otrzymanej od Chrystusa Pana, każdy ksiądz poświęca swe życie. Głosi słowo Jezusa, słowo prawdy, staje się jej sługą. Boża prawda nie jest ideologią, która stale się zmienia i wprowadza w błąd tych, którzy za nią idą, ale ta prawda jest stała, niezmienna i dzięki niej człowiek może zweryfikować błędy kolejnych ideologii. Dzięki głoszeniu Bożej prawdy umacnia się wiara, tych którzy słuchają Bożego słowa. Dzięki głoszeniu tej prawdy otwierają się serca wierzących na uczestnictwo w życiu samego Boga. Łaska, dana w sakramentach świętych, uświęca tych, którzy je przyjmują, wprowadza w świętość samego Boga. Oto dzieło, którego Bóg dokonuje w nas i dla nas, przez wierną posługę naszych księży.

Ten, kto przyjął zaproszenie, by być z woli Jezusa pasterzem w Jego owczarni, winien pozostać wierny Jezusowi. Ta wierność, szczególnie dzisiaj, dużo kosztuje. Trzeba bowiem zmagać się każdemu pasterzowi z mnogością różnego rodzaju opinii, które wydają się bardzo odpowiednie, korzystne dla człowieka, ale nie są zgodne z nauką Jezusa. Dzisiaj księża stają po stronie życia nienarodzonych, sprzeciwiając się aborcji; stają po stronie życia nieuleczalnie chorych i osób starszych, wyrażając sprzeciw wobec eutanazji. Stają po stronie małżeństwa mężczyzny i kobiety oraz trwałości rodziny. Wielu się to nie podoba. Z tych powodów pasterze przyjmują oskarżenie o brak zrozumienia i tolerancji, o nienowoczesność, czyli nienadążanie za duchem czasów. Zauważamy, że ten duch czasów nie zawsze jest zgodny z Bożym Duchem, z Duchem Świętym, którego dał Jezus Kościołowi, dał jego pasterzom, aby Kościół szedł drogą prawdy i zbawienia. Za tę wierność Jezusowi, Dobremu Pasterzowi, dziękujemy naszym księżom.

Bracia i Siostry. Dziękując dzisiaj, w Niedzielę Dobrego Pasterza, za wszystkich księży, którzy pełnią posługę pasterską w naszym Kościele Diecezjalnym, patrzymy jednocześnie na jego przyszłość, czyli naszą przyszłość. Wiemy, że Kościół będzie trwał i będzie się rozwijał dzięki działaniu Jezusa, ale wiemy również, że szatan, który jest największym przeciwnikiem Kościoła i posługuje się ludźmi, którzy nienawidzą Chrystusa i Kościół, chce go zniszczyć. Jezus zapowiedział, że bramy piekielne nie przemogą Kościoła, że zły duch nie zdoła go zniszczyć ani zwyciężyć, chociaż zadaje mu głębokie rany. Kościół cierpi z tego powodu. My także, którzy należymy do tej wspólnoty wiary cierpimy z powodu zła, jakie w niej się dokonuje, ale nie upadamy na duchu. Podejmujemy pokutę za popełnione zło i wchodzimy na drogę nawrócenia. Patrzymy z nadzieją w przyszłość. Fundamentem tej nadziei jest Jezus Chrystus, który zachęca nas, abysmy modlili się za Kościół, za naszych księży oraz o nowe powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego. Jezus wciąż, w każdym pokoleniu, powołuje młodych ludzi, aby dzięki Jego łasce stali się pasterzami na Jego wzór. Modlimy się dzisiaj – na progu rozpoczynającego się Świątowego Tygodnia Modlitw o Powołania – o to, aby powołani przez Jezusa mieli odwagę przyjąć dar, którym On ich obdarza. Jest to dar, który przyjmują ci, którzy wierzą w Jezusa i należą do wspólnoty Kościoła. Bycie księdzem jest wspaniałą posługą, niezastąpioną posługą w dziele zbawienia człowieka. Dlatego wraz z Księdzem Biskupem Grzegorzem, dziękuję Wam Drodzy Bracia i Siostry, za waszą modlitwę w intencji powołanych do służby Bożej i o nowe powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego. Dziękuję Księżom Proboszczom za Msze święte sprawowane w intencji powołań we wspólnotach parafialnych oraz za adoracje w każdy pierwszy czwartek miesiąca. Wyrażam wdzięczność za tę modlitwę Kołom Żywego Różańca, Apostolstwu Złota Róża, grupom modlitewnym „Margaretka”, Domowemu Kościołowi, członkom Koła Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego, ministrantom, osobom chorym i cierpiącym oraz wszystkim, którzy proszą „Pana żniwa, aby posłał robotników na swe żniwo”. Potrzeba nam

wytrwałej modlitwy o nowe powołania w naszych rodzinach.

Wraz z Wami, Drodzy Diecezjalnie, cieszę się każdym powołaniem do kapłaństwa i życia konsekrowanego i za nie wciąż dziękuję Jezusowi Chrystusowi. Dziękuję za Wyższe Seminarium Duchowne naszej diecezji, gdzie do posługi duszpasterskiej przygotowują się przyszli księża. Wyrażam wdzięczność Księdzu Rektorowi, Księżom Moderatorom, Ojcom Duchownym, Księżom Profesorom i wszystkim pracownikom Seminarium za to, że tworzą środowisko sprzyjające do ludzkiego i duchowego rozwoju każdego, kogo Jezus powołuje i kto pozytywnie odpowiada na Jego wezwanie. Bardzo dziękuję za materialne wsparcie naszego Seminarium, za ofiary składane z okazji Niedziel Powołaniowych i za płody ziemi oraz za ofiary składane dzisiaj na tacę. Wszystkich Was proszę o dalszą modlitwę za powołanych i o nowe powołania. Módlmy się nieustannie, aby w naszej diecezji nigdy nie zabrakło dobrych, gorliwych i świętych pasterzy. Amen

+ Kazimierz Gurda

BISKUP SIEDLECKI

L.dz. 419/2024

Siedlce, dnia 19 kwietnia 2024 r.

List pasterski należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej, w niedzielę 21 kwietnia br., zebrane zaś w tym dniu na tacę ofiary należy wpłacić na konto Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Siedleckiej nr 89 1240 2685 1111 0010 4472 6585, w terminie do 10 maja br.

+ Grzegorz Suchodolski

WIKARIUSZ GENERALNY